

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3092/2023
02.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против туженог Студентски центар „Суботица“, са седиштем у Суботици, кога заступа пуномоћник Веселин Губеринић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1227/23 од 26.04.2023. године, у седници одржаној 02.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1227/23 од 26.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1227/23 од 26.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 561/2021 од 07.02.2023. године, ставовима првим и другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужена обавезе да јој за период од 01.03.2018. године до 31.03.2021. године исплати и то: на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 105.500,50 динара са законском затезном каматом од 14.01.2023. године до исплате, као и износ од 33.207,16 динара на име обрачунате законске затезне камате и на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора износ од 85.789,55 динара са законском затезном каматом од 14.01.2023. године до исплате, као и износ од 26.575,85 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом трећим изреке, тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 53.400,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1227/23 од 26.04.2023. године, ставовима првим и другим изреке, делимично је усвојена жалба тужиле и преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка преко износа од 47.400,00 динара са законском затезном каматом на износ разлике, од извршности пресуде до исплате док

је у преосталом делу одбијена жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), јер у конкретном случају не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити новог тумачења права. Правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву ради исплате неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом, којом је утврђено да тужбени захтев није основан. Побијана одлука је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године (да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог). Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у складу су и са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужиље на исплату тражених накнада и нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примене одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19), који као *lex specialis* искључује примену опште норме из Закона о раду.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 29.04.2021. године, а поднеском од 03.02.2023. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужиља тражила исплату 251.073,06 динара, што чини и вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази

динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић